

Arrest

nr. 270 966 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 17 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. QUESTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VERHULST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 9 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Aan de hand van de vingerafdrukken van verzoekster en het visuminformatiesysteem (VIS) wordt vastgesteld dat de Italiaanse autoriteiten haar op 28 februari 2019 een visum verstrekten.

1.3. Op 1 augustus 2019 wordt een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 12(2) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is

voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Aangezien zij niet binnen de in artikel 22(1) van de Dublin III-verordening gestelde termijn antwoordden op het verzoek van de Belgische autoriteiten, komt de verantwoordelijkheid overeenkomstig artikel 22(7) van de Dublin III-verordening toe aan de Italiaanse autoriteiten.

1.5. Op 15 januari 2020 beslist verweerder tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Omdat de overdracht niet gebeurt uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de (impliciete) aanvaarding van het verzoek om overname zoals voorzien in artikel 29(1) van de Dublin III-verordening, gaat de verantwoordelijkheid over op België overeenkomstig artikel 29(2) van deze verordening.

1.7. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 4 maart 2021 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster gaat in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.8. Bij arrest van 6 september 2021 met nr. 260 182 beslist ook de Raad om verzoekster niet te erkennen als vluchteling en om haar de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

1.9. Op 14 oktober 2021 beslist verweerder tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [E.T.]

voornaam : [N.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Eritrea

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 04/03/202 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 06/09/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 4 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “het beginsel van behoorlijk bestuur” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

“La requérante est de nationalité érythréenne ce qui n’est pas contesté par le CGRA. Il est bien connu que la situation humanitaire est particulièrement grave et préoccupante. Il s’agit également d’un gouvernement autoritaire violent les droits fondamentaux de ses citoyens.

Force est de constater que la partie adverse n’a pas analysé la crainte qu’elle avait en cas de retour d’être soumis à un traitement inhumains et dégradant en raison de sa nationalité, alors que le régime érythréen est autoritaire et les droits fondamentaux des personnes y sont régulièrement violés :

Dans un rapport d’OSAR s’intitulant « Erythrée : Retour » du 19.septembre 2020, il est repris ce qui suit:

Les personnes renvoyées de force risquent détention et torture et peuvent être astreintes au service national ; le dépôt d’une demande d’asile peut être perçu comme un acte d’opposition au gouvernement. Les recherches menées en vue de l’élaboration du présent document n’ont pas permis de trouver de rapports portant sur des Erythréen-ne-s né-es à l’étranger et expulsé-e-s de force vers l’Erythrée après avoir demandé l’asile en vain. Selon les informations fournies par l’expert consulté par l’OSAR, une personne se trouvant dans une telle situation ne serait pas considérée comme un réfugié déserteur. Selon ce même expert, qui se fonde sur des déclarations informelles du personnel diplomatique érythréen, même aujourd’hui, une demande d’asile accompagnée d’un refus de payer la taxe nationale est considérée comme l’expression d’une attitude d’opposition au gouvernement et est sanctionnée en conséquence. La forme concrète de ces sanctions dépend selon cette même source largement du bon vouloir des fonctionnaires du service de sécurité compétents. L’expert ajoute que, étant donné son jeune âge, la personne concernée serait très probablement envoyée dans un camp pénal militaire et, après une période de détention, transférée dans l’armée

EASO/SEM souligne que les personnes renvoyées de force n’ont généralement pas la possibilité de payer la taxe de 2 % et de signer le formulaire 4/4.218 afin de s’assurer un traitement plus indulgent. La plupart des sources contactées par EASO/SEM ne disposaient d’aucune information récente sur le traitement de ces personnes renvoyé-es, un suivi n’étant pas possible, même pour les organisations internationales. Une source d’EASO/SEM disposant d’informations sporadiques sur des personnes renvoyé-e-s de Libye, d’Egypte et d’autres pays indique que ces personnes ont été arrêtées peu après leur arrivée. Selon ces sources, ces personnes auraient été interrogées et torturées en détention, puis envoyées dans une unité militaire. Certaines d’entre elles auraient à nouveau quitté le pays. Cette même source souligne que certaines de ces personnes ont payé la taxe de 2% et ont signé le formulaire 4/4.2. Elles auraient ainsi été un peu mieux traitées, mais auraient néanmoins été arrêtées et enrôlées dans le service national. D’autres sources d’EASO/SEM estiment elles aussi que de tels scénarios sont possibles. Une source a mentionné que, « selon la rumeur, certains sont arrêtés et d’autres non ». En résumé, EASO/SEM a noté qu’il n’existe pas ou peu d’informations sur le sort réservé aux personnes renvoyées en Erythrée. Seules quelques rares informations sur les personnes renvoyées depuis le Soudan par la frontière terrestre seraient disponibles. Selon EASO/SEM, ces rapports indiquent que la plupart des personnes concernées ont été détenues après leur arrivée en Erythrée dans une prison souterraine près de Tesseney, où les autorités les ont contrôlées et triées. Des rapports feraient état de cas de torture dans cette prison. Selon les victimes qui ont à nouveau quitté l’Erythrée et selon les sources qui ont été en contact avec celles-ci, le traitement de chacun-e après la détention dépendrait du profil individuel⁹. Deux sources du Danish Immigration Service (DIS) ont indiqué que les requérant-e-s d’asile débouté-e-s étaient confrontés à un traitement sévère à leur retour. Le traitement de chaque rapatrié-e dépend des circonstances individuelles et des informations que les autorités ont obtenues de la part des consulats érythréens à l’étranger. Une source du DIS a déclaré qu’il importait peu pour les autorités érythréennes de savoir si la demande d’asile d’un-e rapatriée a été rejetée, mais plutôt de savoir si la personne a ou non quitté le pays illégalement. Selon cette même source, les personnes renvoyées risquent l’arrestation²⁰. Dans son dernier rapport annuel sur la traite des êtres humains, le US Department of State a lui aussi souligné qu’il n’y avait aucune information sur la localisation des personnes de retour chez elles et qu’elles avaient probablement disparu dans les prisons »

En juin 2021, le Conseil des droits de l’homme, tirait le constat suivant :

Depuis novembre 2020, il n'y a pas de signes tangibles de progrès ou de preuves concrètes d'une amélioration de la situation interne des droits de l'homme en Erythrée. De graves problèmes de droits de l'homme persistent en effet, notamment le recours à la détention arbitraire et prolongée au secret, les conditions de détention inhumaines et le manque de liberté d'expression. Quant aux médias érythréens, ils restent sous le contrôle total de l'Etat et la persécution systématique des voix dissidentes ne laisse aucune place aux activités légitimes dans une société démocratique, notamment pour ce qui est du droit de participer aux affaires politiques et publiques.

Amnesty indique également ce qui suit :

On ignorait toujours où se trouvaient les personnes critiques à l'égard du gouvernement ou à la tête de mouvements prodémocratie qui étaient détenues arbitrairement depuis 2001. Les autorités ont continué de violer les droits à la liberté d'expression et de religion, ainsi que le droit de circuler librement. Les détenues étaient privés de leur droit à la santé. Cette année encore, des milliers de personnes ont fui à l'étranger face à la répression qui se poursuivait et au service militaire obligatoire d'une durée indéterminée qui était toujours en place, même après le rétablissement des relations entre l'Erythrée et son ancien ennemi, l'Ethiopie.

Des centaines de responsables politiques, personnalités religieuses, journalistes et autres personnes critiques à l'égard du gouvernement - parfois détenus depuis plus de dix ans sans inculpation ni jugement - étaient toujours en détention arbitraire, sans pouvoir entrer en contact avec leur famille ni leurs avocats. A la fin de l'année, on ignorait toujours tout du sort résen'é à 11 personnalités politiques de premier plan et 17 journalistes qui avaient critiqué le régime du président Issayas Afeworki en 2001.

L'ancien ministre des Finances Berhane Abrehe était en prison depuis son arrestation à Asmara, la capitale, en 2018. Aucune charge n'avait été retenue contre lui à la fin de l'année. Il avait été arrêté à la suite de la publication de son livre en faveur d'une réforme démocratique et soumis à une disparition forcée.

Il n'en demeure pas moins que la situation générale en Erythrée entraine pour la requérante un risque sérieux d'être exposé, en cas de retour, à des traitements incompatibles avec les articles 2 et 3 de la Convention et 2 et 4 de la Charte. D'autant plus, qu'elle est demandeuse d'asile déboutée et comme cela a été mis en avant dans le rapport d'OSAR, c'est personnes sont considérées comme des opposantes au régime et peuvent subir des tortures en cas de retour au pays.

Le Conseil d'Etat a clarifié le moment d'examen du respect de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme, dans un arrêt n°239.259 du 28.9.2017 :

« Un ordre de quitter le territoire est une décision d'éloignement, visée à l'article 1er, 6°, de la loi du 15 décembre 1980, qui constate l'illégalité du séjour d'un étranger et qui lui impose une obligation de retour. L'étranger doit respecter l'obligation de retour et est donc appelé à exécuter l'ordre sans que la partie adverse ne prenne une autre décision et ne porte une nouvelle appréciation.

C'est donc, lors de la prise d'un ordre de quitter le territoire, que la partie adverse doit s'assurer que l'exécution de cette décision d'éloignement respecte les normes de droit international liant la Belgique, notamment l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Afin d'assurer une interprétation de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 qui soit conciliable avec les normes précitées de droit international, il y a lieu de considérer que cette disposition n'impose pas à la partie adverse d'adopter un ordre de quitter le territoire si son exécution est susceptible de méconnaître ces normes.

La circonstance qu'en cas d'irrespect de l'ordre de quitter le territoire, la partie adverse puisse adopter des mesures de contrainte pour procéder à l'éloignement de l'étranger au sens de l'article 1er, 7°, de la loi du 15 décembre 1980, soit à son transfert physique hors du territoire, et puisse s'assurer, à ce moment, que cet éloignement respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, n'implique pas qu'elle ne doive pas veiller, dès la prise de l'ordre de quitter le territoire, à ce que son exécution ne méconnaisse pas l'article 3 précité.

En effet, il ne peut pas être préjugé que l'étranger ne respectera pas l'ordre de quitter le territoire. En conséquence, la partie adverse ne peut pas s'abstenir de veiller à ce que l'exécution de cet ordre respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, sous prétexte qu'elle pourrait opérer une telle vérification lors de la prise de mesures de contrainte destinées à l'éloignement de l'étranger en cas d'inexécution de l'ordre de quitter le territoire ».

La partie adverse était tenue, lors de l'adoption de la décision entreprise, de s'assurer que leur exécution respecte les articles 2 et 3 de la Convention et 2 et 4 de la Charte. Ceci est d'autant plus vrai dans le cas du requérant, ressortissant d'un pays qui viole quotidiennement les droits fondamentaux de ses ressortissants.

Force est de constater que tel n'a pas été le cas en l'espèce. La décision entreprise est parfaitement stéréotypée, et ne résulte pas d'un examen des dispositions cités ci-avant.

La décision entreprise n'est par ailleurs pas motivée quant au risque d'exposer la requérante dont la nationalité n'est pas contestée à des traitements incompatibles avec la Charte et la Convention. Elle viole dès lors également les dispositions et principes visés au moyen ayant trait à la motivation."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing moet dus duidelijk de determinerende motieven aangeven, wat in casu het geval is. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52/13, § 1 juncto artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt gemotiveerd dat op 4 maart 2021 de commissaris-generaal een negatieve beslissing heeft genomen inzake verzoeksters verzoek om internationale bescherming en dat de Raad op 6 september 2021 het tegen deze beslissing ingestelde beroep heeft verworpen. Ook wordt geduid dat verzoekster in België verblijft zonder dat zij in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Gelet op deze motieven blijkt wel degelijk een motivering die rekening houdt met verzoeksters persoonlijke en individuele situatie. De Raad merkt nog op dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 52/3, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn

werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°."

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bepaling die verder wordt toegepast in de bestreden beslissing, luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

2.5. Het is niet betwist dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zowel de commissaris-generaal als de Raad reeds hadden geoordeeld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en dat haar de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden geweigerd. Verzoekster betwist evenmin dat zij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van geldige binnenkomstdocumenten.

2.6. Verzoekster beroept zich op meer voordeligen bepalingen vervat in een internationaal verdrag om te stellen dat haar geen bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

2.7. Zo beroept zij zich op de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Artikel 2 van het EVRM beschermt het recht op leven.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.8. De door verzoekster eveneens geschonden geachte artikelen 2 en 4 van het Handvest stemmen overeen met de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Overeenkomstig artikel 52(3) van het Handvest moet worden aangenomen dat de inhoud en reikwijdte van deze bepalingen dezelfde zijn.

2.9. Verzoekster betoogt dat haar Eritrese nationaliteit niet werd betwist en dat verweerder naliet de vrees te onderzoeken die zij heeft bij een terugkeer naar haar land van herkomst voor onmenselijke of vernederende behandelingen. Zij wijst op een ernstige en verontrustende humanitaire situatie in haar land van herkomst en op de autoritaire regering in dit land die de fundamentele rechten van haar burgers schendt. Zij citeert uit enkele landenrapporten met betrekking tot Eritrea.

In dit verband moet evenwel wordt opgemerkt dat verzoekster haar vrees voor haar leven en voor onmenselijke en vernederende behandelingen bij een terugkeer naar haar land van herkomst omwille van eventuele persoonlijke problemen en/of de algemene situatie op het vlak van veiligheid en mensenrechten in dit land, voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel, reeds heeft kunnen voorleggen aan zowel de commissaris-generaal als de Raad. Beide instanties oordeelden evenwel dat verzoekster geen dergelijke vrees aannemelijk kon maken.

In zijn arrest van 6 september 2021 met nr. 260 182 steunde de Raad zich hiervoor op de volgende vaststellingen:

“Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster doelbewust informatie trachten achter te houden en heeft ze de asielinstanties manifest trachten te misleiden in verband met haar paspoort en reisweg. Dit is onder meer gebaseerd op de vaststelling dat verzoeksters verklaringen dienaangaande niet overeenstemmen met de inhoud van haar visumdossier (toegevoegd aan het administratief dossier).

Uit verzoeksters visumdossier blijkt immers dat verzoekster – in tegenstelling tot wat ze verklaarde voor de DVZ en het CGVS – wel degelijk in het bezit was van een eigen Eritrees paspoort op haar naam, geldig van 2 december 2015 tot 1 december 2020 en dat dit paspoort bovendien een Schengen-visum (voor Italië) bevat, hetgeen werd afgeleverd op 28 februari 2019 te Asmara en geldig was van 20 maart 2019 tot 20 september 2019.

Verzoekster geeft in het verzoekschrift toe te hebben gelogen over haar illegale reis, alsook over haar detentie en vrijlating op borgtocht in Eritrea.

[...]

Daar waar verzoekster oppert dat ze slecht werd ingelicht en geadviseerd door “mensen” kan deze uitleg de miskennis van plicht tot medewerking niet rechtvaardigen. Verzoekster is immers verantwoordelijk voor haar verklaringen, haar verwijzing naar slechte raadgevingen kunnen haar gebrek aan medewerking en het nalaten de waarheid te vertellen, niet verschoenen, te meer gezien verzoekster reeds van bij de aanvang van de asielverhoren uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd gewezen op het belang de waarheid te spreken. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster verkoos deze raadgevingen van de asielinstanties niet te volgen en daarenboven – niettegenstaande dat zij op heden toegeeft legaal uit Eritrea te zijn vertrokken – nog steeds nalaat haar authentiek eigen paspoort voor te leggen.

Dat verzoekster nalaat haar volledige paspoort neer te leggen, klemmt des te meer gezien verzoekster wel in staat blijkt een fotokopie van een pagina uit haar paspoort bij het verzoekschrift neer te leggen, meer bepaald deze met haar Eritrees exit-visa. De vaststelling dat verzoekster selectief (een fotokopie van) een pagina uit haar paspoort neerlegt, doch nalaat dit in zijn geheel neer te leggen, maakt niet onredelijk aan te nemen dat verzoekster haar paspoort en de inhoud ervan voor de Belgische asielinstanties tracht te verhullen. Verzoekster miskent haar medewerkingsplicht.

[...] Aangaande haar exit-visa stelt verzoekster in het verzoekschrift dat dit slechts een maand geldig was en dat verzoekster sindsdien gezocht wordt en haar moeder driemaal bezocht werd door de autoriteiten. Ze betoogt dat ze het land met toestemming heeft verlaten maar zich niet aan de toegestane termijn heeft gehouden wat haar reis illegaal maakt en bijgevolg een risico van vervolging inhoudt.

Uit nazicht van verzoeksters exit-visa blijkt dat dit inderdaad een maand geldig is, met name van 7 maart 2019 tot 6 april 2019. Deze termijn heeft echter betrekking op de periode waarin het desbetreffend exitvisa aan verzoekster toelaat om Eritrea te verlaten. Het exit-visa heeft geen betrekking op de (eventuele) terugkeer en stelt hiervoor geen termijn. Verzoekster heeft Eritrea blijkens de stempel op de kopie verlaten op 24 maart 2019 met een geldig exit-visa, zodat zij niet kan worden gevolgd dat haar

reis illegaal is. De blote bewering dat de autoriteiten verzoekster zijn komen zoeken bij haar moeder na het verstrijken van deze termijn is bijgevolg evenmin geloofwaardig.

[...] Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze na de desertie van haar man uitgesloten van de maatschappij leefde. Verzoekster licht echter niet toe op welke wijze ze omwille van de desertie van haar man een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren, dan wel een reëel risico op ernstige schade zou lopen in Eritrea.

Integendeel, verzoekster stelt in het verzoekschrift dat zij gelogen heeft over haar detentie van 10 tot 27 oktober 2018. Bijgevolg kan geen vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekster ontwaard worden ten gevolge van de vermeende desertie van haar echtgenoot in 2014. Dit klemt te meer gezien verzoeksters echtgenoot beweerdelijk in 2014 deserteerde en verzoekster in Eritrea verbleef tot 2019, zonder dat zij aannemelijk maakt in die periode noemenswaardige problemen te hebben gekend én zij in de mogelijkheid werd gesteld Eritrea op legale wijze te verlaten.

[...] In navolging van verweerder stelt de Raad vast dat verzoekster (nog steeds) geen duidelijk beeld wenst te scheppen over haar werkelijke wedervaren in Eritrea en de manier waarop zij Eritrea heeft verlaten en bijgevolg faalt in haar medewerkingsplicht.

Gezien verzoekster de ware toedracht aangaande haar vertrek uit Eritrea, die de kern van haar asielaanspraak raakt, voor de Belgische asielinstanties tracht te verhullen, maakt zij niet aannemelijk een nood aan internationale bescherming te hebben, noch dat zij in geval van terugkeer naar Eritrea het risico zou lopen te worden vervolgd dan wel het slachtoffer te worden van ernstige schade.

Gelet op de inhoud van verzoeksters visumdossier en het door haar neergelegde exit-visa kan worden vastgesteld dat verzoekster Eritrea op legale wijze heeft verlaten. Verzoeksters legale vertrek wijst erop dat zij een ongegronde actuele vrees heeft ten aanzien van de Eritrese autoriteiten, alsook dat verzoekster niet geïsoleerd wordt door de autoriteiten omwille van de vermeende desertie van haar man in 2014.

Verzoekster kan zich niet beroepen op het enkele feit dat zij de Eritrese nationaliteit heeft teneinde een individuele vrees voor vervolging aannemelijk te maken bij een terugkeer.

[...] De verwijzing naar de algemene informatie inzake de situatie (voor terugkeerders) in Eritrea (stukken 3 en 4, neergelegd bij verzoekschrift) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon.

Bovendien blijkt uit deze informatie geenszins dat elke terugkeerder een vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade loopt in Eritrea. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

[...] De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

[...] Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat in casu geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

[...] Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar

land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

De Raad wijst er in dit verband nog op dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ 17 februari 2009, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07).

Verweerder is pas overgegaan tot de afgifte van het bestreden bevel nadat zowel de commissaris-generaal als de Raad zich hadden uitgesproken over verzoeksters verzoek om internationale bescherming. Nu deze instanties, na grondig onderzoek, reeds oordeelden dat niet blijkt dat verzoekster in haar land van herkomst dient te vrezen voor haar leven of voor onmenselijke of vernederende behandelingen, kan verzoekster niet overtuigen dat verweerder dit onderzoek had moeten herdoen en niet kon volstaan met een verwijzing naar de door de commissaris-generaal en de Raad reeds genomen beslissingen. De algemene situatie zoals beschreven in de door verzoekster aangehaalde landen-rapporten is dezelfde als deze zoals gekend ten tijde van het arrest van de Raad van 6 september 2021.

Verzoekster slaagt er ook niet in om in dit verband werkelijk nieuwe elementen naar voor te brengen, die alsnog de noodzaak van een hernieuwd onderzoek kunnen aantonen. Zij wijst er weliswaar nog op dat zij als afgewezen asielzoeker gevaar zou lopen in haar land van herkomst. In dit verband wijst zij op landeninformatie dat personen die gedwongen worden teruggestuurd een risico lopen op vasthouding, foltering en mogelijk verplichte dienst en dat het indienen van een asielaanvraag mogelijk kan worden opgevat als een daad van oppositie tegen de regering. In dit verband moet allereerst worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering van het grondgebied betekent. Verzoekster krijgt de mogelijkheid om vrijwillig en op zelfstandige wijze terug te keren naar haar land van herkomst. De Raad herhaalt in dit verband ook dat verzoekster legaal haar land van herkomst heeft verlaten, zodat de vermeldingen in de aangehaalde rapporten inzake een illegaal vertrek uit dit land niet dienstig zijn. Verder blijkt niet dat indien verzoekster vrijwillig zou terugkeren naar haar land van herkomst haar nationale autoriteiten enige kennis zouden hebben over het gegeven dat zij in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat dit wel het geval zou zijn.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekster, zoals dit blijkt uit de meeste actuele gegevens zoals deze de Raad zijn overgemaakt, op 16 november 2021 een volgend verzoek om internationale bescherming indiende en dit verzoek op 31 januari 2022 niet-ontvankelijk werd verklaard door de commissaris-generaal. Deze laatste wees er verweerder op dat er, in het licht van de door hem gedane vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van verzoekster en met haar volledige administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering van verzoekster naar haar land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Gelet op wat voorafgaat, kan een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van de artikelen 2 en 4 van het Handvest niet worden vastgesteld. In het verlengde hiervan kan evenmin worden vastgesteld dat verweerder was verhinderd om met toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet verzoekster bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Een schending van dit wetsartikel blijkt dus evenmin.

2.11. Met haar uiteenzetting toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze beslissing op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen. Het volstaat in dit verband te wijzen op de reeds gedane vaststellingen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.12. In zoverre verzoekster, met haar verwijzing naar *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, ook de bedoeling heeft de schending aan te voeren van andere beginselen van behoorlijk bestuur dan de reeds genoemde, kan de Raad enkel vaststellen dat het op basis van haar uiteenzetting niet duidelijk is welk(e) ander(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht en evenmin waarom. Er is om deze reden geen sprake van een ontvankelijk middel.

2.13. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te worden gehouden met het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Op geen enkele wijze licht verzoekster toe waarom dit wetsartikel is geschonden door het nemen van de bestreden beslissing. Zij geeft niet aan dat zij een gezins- of

familieleven of kinderen heeft waarmee onterecht geen rekening werd gehouden. Evenmin geeft zij aan dat zij gezondheidsproblemen heeft die het nemen van de bestreden beslissing in de weg konden staan. Bij gebrek aan de vereiste toelichting is dit onderdeel van het middel evenmin ontvankelijk.

2.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS